

Landskap: Blekinge län

Härad: Medelkta

Socken: Lillhärda

Uppteckningsår: 1931

Upptecknat av: P. G. Rutterman

Adress: Lillhärda Halmjösa

Berättat av: Sven Anmarin

Född år 1835 i Lillhärda Lillhärda

1
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3173

MINORE TILLFÖRLITLIGT

Uppteckningen rör sig om shogsväsen och gastar o. s. v.

Det var bävyärma, gränamar, shogsmannen, gänte, shogsmangen, med flera namn på dessa två väsen, som ledde folk vilse och skrattade åt dem vilseledde så man icke viste var man befann sig, skrattade åt den villsefarre, gjorde bävyärman då han icke ville visa sig, dätta förskammet bland kvinnorna ty dem ville han icke visa sig, för, män att spela spratt mät dem och förvilda dem dät hade han stort nöje utav, ty han hatade kvinnor, och därför hade han nöje utav att få dem uteblivna på natten, dätta gjorde han med stor beräkning, ty han viste att deras män skulle komma ut i marsken och söka efter sina kvinnor.

3173

när nu mannen kom i skogen för att söka passade lövgår-
 han på och kom hvar till mötes uti hans hustrus lik-
 nette, och beklagade sig för dät öde som hade drälet utt
 henne, och på detta sätt föreställde sig såsom varande
 mannens hustru och föreslog en stunds vila, och på
 detta sätt lockade mannen till att bedriva otrost
 med sig, i tron på att dät var sin egen hustru han
 hade framför sig, då allt var blott som han ville ha
 dät avläsnade han sig blitsnabt och med en fart så
 dät sprudade uti skogen, därefter hänskrattade han
 åt mannen som han så fint luratt, under tiden stälde
 skogsmannen, hvinan på rätt väg så att han var före
 mannen hem, då förtod man som först att dät var
 lövgårshen han hade omgäts med, ja dät var beklagligt
 män dät var icke något att göra åt hånne sitt stora
 bedrägeri, män man sökte till att åter på träffa hånne
 och på ett hvar och en av hånne, så var han snart tillintetlyard. —

INDRE TILFÄLTLIGT

Shoggyanten och hans vinstelke,

däta väsen var shoggyantens make, han höll sig dyukt in-
ne i shogarna skild från andra väsen, ännu som män-
skorna, han vittskeddade endast kvinor, och villfärde sig
på dem som beskriver till är, se föregående! till att narra
hanslar genom att bita håra huggning ute i shogen
föreläsa ofta, men det var våra förfäder så många
vid, så det fäste man icke något upprende vid,
sökte man efter den brattslige kom man icke till nå-
got resultat, ty här lärst man jisk in uti shogen här
de man alltid huggande till på samma avstånd, så man
länge sökt jisk, man här en doctig shorattsluva långt
inne från shogen, då visle man att det var shoggyanten
som hade behått dem på detta sätt med sitt huggande,
hade man då icke de räddningsmedel på sig, var det ett
långt tillfälle för lövgärman att hålla sig framme
och i fortätlningen förvilla dem och ytteligen från dem längre bort.

dät berättas om en bonde som envisades med att han skulle till
 vad pris som häkt på reda på denna varelse som ständigt
 hörde uti hans skog. han hade sin flintläsbäsa med sig, han
 gick efter denna huggning en hel dag, men kom aldrig
 närmare yudet, dät drog mot kvällen och han blev trött,
 han fann en lämplig plats där han kunde vila sig och
 sträcke huvudet mot en hög och mossig stubbe, han in-
 samnade med sin bäsa vid sin sida. före solens uppgång
 vagnade han och sig en vacker beinnan vid sin sida
 i stället för bäsan. ty dän var borta, han hade glömt vit-
 läk och fängbrut till bildningen, och därför kunde gante
 ta hans bäsa, gante var icke långt borta, dät var dän mor-
 ne och mörkade stubben han hade vilatt mot, dän var
 färvannen samt med bäsan, och i dät ställe hade han
 dän vakra beinnan vid sin sida, att dattu var skogs-
 souan som visade sig för honom dät förstod han gans-
 ska väl, ty han hade varit sin man ganten i bejuplig

MINORE TILFÆRITLIGT

till att spela den envisne banden dätta spratt, han vister icke
nu vad han befår sig, han var nu helt villkhammen han
hade icke annatt att göra än att följa lövgårman vad han
bedragade honom, och att taga sig hem driffrån usshagen var
för honom omöjligt, ty han hände icke alls igen däm om-
givning, lövgårman fortsatte allt jämt med att följa honom
och föreslog ofta vilostunder, han måste lyda och följa
hännes förordningar, och efter att han hade haft många sam-
kväm med lövgårman, måste han falla till bän och bed-
ja hånne bedaga sig till sitt hem, vilhellet han och sig gjorde
dä dän tid var till ända som han måste avlämna ho-
nom, efter tre dygn före solens uppgång stod han på
sin egen vedbache, nu hände han sig och omgionin-
gen i gån, och nu avlämnade lövgårman^{ty} med ett skalka-
de hämskratt åt dän envisne banden som ville se
vinn dät var som alltid höggde uti hans skogar.

Tungt på
läret.
3173

MINDRE TILLFÖRLITLIGT

Då man hörde i markarna och även på vägar
 Mid märkar såväl uti skogarna som på allmänna vägar förekom
 det ofta att barnen blev så tunga att änen på inga villkor
 förmådde flötta dem från platsen. Detta berodde icke
 all på barnets storlek och tyngd uti själva materien,
 detta berodde på något helt annat, det orsakades icke
 hållas genom förtrollning av troll, eller skogssman,
 och icke hållas hänner medhjälpare, vare sig något av
 spökar, eller skogars fördolda väsen, detta förkom från
 undervärden och de bortgångnas mystiska och osynliga
 väsen, man kunde icke uppträda något som helst som
 förorsakade detta, att barnen blev så tunga att dragarne
 blev så svettiga att det framgades utåt länden på
 dragaren förekom icke i allmänhet, blott endast för
 sådana som hade haft något vänskapligt mellanka-
 vande vid livs död, där levande ovänner till. Där
 bortgångne var ständigt förföljda och plågade på alla sätt

den osynlige anden.

96

7
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3173

Man kunde icke se någonting, ty sådana onda andar visa sig
icke för människor, men att hästen såg något oroväckande då
kunde man märka på hans uppförande. ty Län stegrade sig
frastade och var till synes mycket upskrämd, dåt påsdagen
ett sätt att upptäcka vad som förehåller, man stälde sig fram
före hästen och såg bakåt mellan halsen mycket nära intill
hästens ögon så kunde man upptäcka visor som hade på
lasett. då var dåt till att läsa fader vår och anropa jesu
namn tre gånger med öfver tilläggsord så försvann den ande
anden och avlämnade sig och man kunde fortsätta.
då berättas om en präst som blev kallad till sjuk och dö-
ende man som ville bekänna sina brott och synder, prästen in-
fann sig hos den döende dåt var sent på och vägen var lön,
och prästerna på den tiden hade mycket att säga om uti dåt
andeliga väsendet, och så blev även förhållandet här
vid denna dödsbädd, så långt den sjuke förmådde och
kunde minnas tillbakå i tiden av sina gärningar då dåt.

rörde sig om synd och brott, skulle man ju bekänna för
prästen för än han hade förlåtit dem sina syndar och
färlåtit dem om saligheten, så var det också vid detta syn-
besök, dåne man hade en blodshald på sitt samvete
han skulle nu bekänna denna förlådda synd i värde
med allt annat ant han hade uträttat under sin lev-
nadd här i världen, detta tog timar uti anspråk så att det
drag fram på natten för än att prästen kom på det klara
med syndaförlåtelsen och nattvarens ingivande, och han
hade färlåtit dem döende om dem eviga saligheten, ty
det var så på den tiden att prästen hade förmågan till att
förlåta syndarna då man öppet erkände sina brott som
var yorda uti lön dem, och prästen fick hålla i sig uppdrag
dessa brott för myndigheterna, om brotten var av allra
största beskaffenhet, så skulle prästen hålla det fördolt
om den synde blev återställd så var han fri från allt an-
svar och straffi endast därför att han hade bekänt för prästen.

När nu allt var upphävarätt och prästen på hvila beredd på sin sista
bönen vid sjukbädden, och övertygad sig om sanningen för den
syndes hädanfärd, skulle han nu återvända på sin hemresa.
Då var nu fram på natten då prästen höllade gudh frid
och lemnade då besökta stället bekväm sig och begav sig
till sin synts och maske som väntat uti timtal, men vad
mätte prästen för en fjn, ingen varken mer eller mindre
än satan själv hade lagett plats ymte brashen där prä-
sten skulle sitta, och brashen icke någons aning där om
ty han sag honom icke, prästen sporde sin brash om han vis-
te vad han hade för resällskap ymte sig, svar ett blev ett
hvaat nej, prästen med sin nattvadsboken i handen besvar
härmed i jesu nam ett yvälen yvarest skulle lemnas där
ptals han intaget och avläena, vilkett han och vägarde,
prästen satte sig upp och nu bar då iväg mot hemmet,
men där vade andan förföljde där, och snart lättes yulen
på ihdanett så att hästen förmålde icke flötta på sig,

Djävulen
om fjärde
hjul under
vagnen.

Prästen bad nu sin hush att han skulle stiga ur och taga av
 dät högre bakgulett och lägga upp dät i vagnsharvett och sätta
 sig upp på sin plats och när så fort hästen orkade bära
 ty dät var så att prästen var uti berättning av sådan förs-
 mäga att han kunde göra jävulen till att uppbära vagn-
 nen i gulets ställe, här pinades jävulen så att han grät
 och bad att han skulle slippa dattu brorsett vilheltsche
 beviljades honom, hemkoma på gården befälde prästen
 att vagnen skulle bäras ned uti gödlehärran med höger
 sida och dät gupstas där där skulle stå till följande dag
 då skulle prästen själv hammra och avslösa jävulen och
 låta honom fara dit han var hammen ifrån, här
 uti denna dyngsomp fick jävulen stå hela natten och
 hålla upp vagnsackellen till prästen kom följande dag
 och befälde jävulen skuta upp vagnen på tarra handett
 sätta gulett på sin plats och sedan fara sin färde
 för att alldrig mer återhammas.

MINRE TILFÖRLITLIGT

Denna berättelsen rör sig enbart om gästarna och deras händelse. Gästarna var sådana välnadare som blev efter människa som hade nyutett en olycklig död, utan föregående sjukdom, såsom blivit mördade, dränkna, genom olycka slagits ihjäl sig själva eller på annat sätt förhamnat genom olyckshändelse, gästarna var icke något sådant väsen som ville omgås med folk uti något föreställande vänligt sätt eller omgås för nöje skuld, dessa välnadare inrefattade stort hat till de levande människorna, och uti all synnerhet till däm som de varit uti osämsa med medan de levde på jorden, eller sådana som varit vällande till deras död, hade man mordatt en människa uti ländam, så var man ständigt förföljd av en gäst då man vistades uti efter hel- och på nattetid, man såg den spåra vid sin sida man måtte dän och hörde dän skriva på avstånd, man fick bära dän på sin rygg utan att slippa dänna bära för en man hem på sin egen eller någon annans trapp eller bostad.

Man hört talas om att folk blivit gästbarnade, dät
hallade våra förfäder för att man blev letna att man
hade räddat ut för andregästern, nimgästen, eller yäddla-
gästen o.s.v. ty dessa människor var allmät fruktade av
våra förfäder ty de varo rävar och mördare och uppe-
hölt sig uti skogarna, man stälde till skuldgång och
sköt ned dem uti parismåla mön, och begravde dem
uti samma mark, de var icke värda att få ligga uti
hyrdigd jord, efter dessa och sådana värningsmän
blev dät farliga gästar som allt yämt plögade folkett
så snart dät var någon ute på nattetid blev man gas-
tarnaad, ja man blev så sjuk så att man bräntes
till gröna galla fram upp, och dessa sjukdom var-
rade under tre dygn, och fans icke någon hjälp för
dän, män efter tre dygn var man återställd dock
mycket narvslapp och utpinad, ja t.o.m. ätspish
man alldry sina falla bräftar som förut mena,

MINDRE TILLFÖRLITLIGT

ANDRE TILLFÖRLITLIGT

då man var ute och vandrade skulle man alltid hålla
 sig till högar sida på vägen för att icke komma uti
 komma uti kullideryan med gästarna för då höllt
 sig alltid till vänster, kom man uti deras väg var
 man genast dödslysk och leten eller gästahammad,
 och gjorde då sak samma, om man hade varit vän eller
 ovän med dem under deras livstid här i världen,
 hade man varit ovän med dem avlidne som nu
 hade blivit gäst, då förpölyde han sina levande
 matståndare och man fick icke någon fred för
 dem efter dödsrett inbrätt för än man hade va-
 rit vid den avlidnes grav och bätt för sig om
 försäring, sådant förbehåll ofta under våra förfäders
 tid att man måste försära sig med sin döde ovän
 annars fick man icke någon fred för honom på
 nattetid, icke ens uti sina egna hus och uti eget
 nattläger, man såg ingenting vid sådana tillfällen

män man plågades utav den onde anden, man ute i
dät fria på vägar, ute skog och mark uppträdde gästarna
ute synlig mätto, de visade sig som ett spelätt eller
som våra förfäder kallade dät, ben-rangel: stundom
med- och stundom utan huvud de var nakna och man
såg därn ganska väl, ty de vant vita, de sprang ganska
fäst, och man kunde höra därn på en halv mils avstånd
ty de gav ifrån sådana hjärtslitande skära och yes-
wanträngande och långa skri, så att dät yemshar
hela loften, så att då man hörde en gäst ute på vand-
ring kunde man gott hinna att hamma undan
för honom, så vida man icke nyälv var dät efter-
sökt, öppett, var man dät kunde man icke hamma
undan för honom, så framt man icke kunde skryd-
da sig uti någon närbelägen stuga och på liti där
övar natten, för att göra inträng på andras hus dät
hade icke gästarna förmåga till.

VINDRE TILLFÖRLITLIGT

gästen har icke några som helst vänleksmanier, icke håller
 uppträdde han på dagen varken i skogar eller annat ställe
 icke förvandlade han sig till någon sorts annat före-
 mål, icke häller gärdet en gäst någon avvärkan på någ-
 ra föremål av något slag, icke häller antastade däm-
 naden några kvinnors uti märkliga händelser, icke
 håller förändrade dämna vänen sig uti brottstörleken,
 de behållt sin vanliga storlek såsom när de gick här
 på yarden, icke håller uppträdde dämna varelser uti
 någon sorts bläddel, deras gestalt var alltid ett näbott
 och lätt som här uti beskrivet är, gästarna var efter an-
 da människor och svärningsmän, och deras uppdrag var
 till att pisa och pläga de levande människorna och
 under alla förhållanden däm som har varit de-
 ras motståndare och svänner medan de ännu
 var i livetiden, och efter döden skulle de vederfå
 sina svänner, så var ett angivet löfte från plän däm,
 medan han levde,

ANDRE TILLÖPPLIGT

dät talas om ett mord som ägde rum på länsvägen vid Län
s.h. rödeby eh. där stod en flens hundra år gammal eh yänte
länsvägen där var många alnar i omkretet, där var ihälig så
att minst tre man fick gå plats uti dän, här dölde sig en
berömd bandit inne uti lönnar eh på nattetid för att
plundra och råva dän som på vägen fram under nattes
sena timar, dät hände sig att dät kom en resande främling
som blev rövad och mördat på dänna plats, och dän
skyldige var dänna bandit, här visade sig efter dät en
gäst utan huvud, ty banditer hade skurit halven av den
resande främlingen, denne bandit fick aldrig någon ro,
efter dätta dät, han måste upphöra med sin plundring
vid rödeby eh, ty den resandes gäst var alltid till stä-
des och plågade banditen, snart blev han dödligt sjuk
så att prästen besökte honom, och ville att han skulle be-
känna sitt dät, och sina övriga förbrytelser och syndar,
ty han var tvungen på dätta mord på dän resande främlingen,

män prästen kunde icke förmå honom därtill. Då sade prästen till honom att han kunde intet göra vid det att han far till hälsuete med sina brott på sitt samvete, så må vara svarade den syne banditen, och sade till prästen att kändnefter skola ni få se två gästar slås vid rödby sk. vilhet och så hände, varje torsdagsnatt, d. v. s. mardnatten såg man ständigt två gästar vara uti ett rasande slagsmål på mardplatsen, och till synes var det banditgästen som fick giva vika ty den gäst med huvud tag, alltid sin tillflykt in uti där ihäliga sken, detta har bekräftats av många berättare, som på avstånd betraktat denna händelse, och många som på nätterna reste vägen in till haalmoora, måste stanna med sina pultsar medan gästarna slags för att icke komma uti kallejan med dessa gästar, då allt var övar lemnade gästarna platsen springande, och uppgav fruktansvärda gästaskei som genomsar hela lästrämnen.

Se kompl. bl.
3173Skriv
TILLFÖRLITLIGT

Hydran eller Lån s.m. Huldvan
 Detta kvintliga skogsväsen skilde sig långt ifrån alla andra
 skogsväsen Lån kallades Lohsa för pyän & kringa, därför att
 dät kunde icke finnas någon naturlig kvinna som kunde
 mäta sig med hånne uti pyänhet. Han var skapad som en
 naturlig kvinna, men ett fel hade han som varslade om
 sin varsel, han hade nämligen en fot med långa tår
 och simhianna mellan tårna, han kunde icke förändra
 sin gestalt, han visade sig alltid lika, han besökte alltid
 karlar som hade sitt arbete uti skogarna, såsom halsare,
 tjärbrännare, och andra skogsarbetare, han kunde icke
 föruilla eller vilseleda någon människa, han var alltid
 skygg för kvinnor, men älskade karlar och ville vara med kolven
 i deras omgångar, han gäpte gärna till vid arbete så-
 som vid halsning och tjärbränning, han varade över
 halmila eller tjärödal medan männen sågo, han var på-
 liggig och man kunde tryggt överlämna hånne detta uppdrag,

som alltid skulle följa honom genom livet, han hade icke
 upptäckt något ovanligt hos henne den underliga fäten som
 var i sig själv lika stor som den andre hade han aldrig
 givit märke på, ty han hade alltid långa tyolar som strö-
 maren lika som en naturlig kvinna, hennes bläckel för-
 ändrades aldrig och var såsom andra kvinnobläckor, hennes
 hår var mycket stort mörkt och vackert han var alltid
 klädd i nördlig lika som en naturlig kvinna och färdig
 rentlighet och ordning uti deras hyddor, han levde tillsam-
 mans med henne uti fred och gämnar under vintern
 när varen kom, och härmed avläsnade han sig från
 platsen, han hade blivit i gräs i lag med hälsaren under
 tiden, nästa höst fick han en ett par månader gammal
 gosse i sin brett uti malhyddan, när besinga hade han
 icke sitt till han hade varit där och lemnat gossen då
 halareyann var borta för att hämta födovägar, vad
 skulle han nu göra? ett barn i bredden, han visste att han var far,

3173

Lät var nu icke något att göra för honom, annat än att
 behålla dän till bytingen, att hästa ut dän vågade han icke
 ty han visste att han var skuld till faderskapet, men nu
 förstod han rim dän vackra kvinnan var som hade va-
 rit honom begärlig under vintern, men lät var då
 icke någon förtig ändevid, nej tvärt om, det var en
 gälsam varelse och i synnerhet för hvar, han levde i tro
 på att hon skulle återkomma, men lät dröjde uti 12 långa
 år, gomen vexte ganska fort upp och vid 12-års ålder var
 han redan färdig utbildad man, så att nu var han sin far
 begärlig uti hvar arbetet, och var vid denna ålder myc-
 kett kraftigare än sin far, och var redan utbildad
 till att innehåva gätlekräften, och föda förtärde han
 många gånger mer än hvar annan, så att han hade svårt
 för att kunna underhålla dän båda, men så utlärde
 denna gätlekräse lät dubbla arbetet mot sin far,
 han var alltid veltig och arbetsam, och på nätterna

vaktade han milorna åt sin far, en morgon varje niska
gav han sin far tre plåtar, en plåt var sätton skilling,
vad han hade fått läm ifrån talade man alldrig om men
hialaryan visste att brinya hade besökt sin son på natten
och överlemnadt lösa pengar till honom, utan till att
visa sig för hialaren, män då 12 år var förflutna kom
äldran, brinya och avhämtade sin son, och anlänade
hundra plåtar i ärsättning för att hialaryan under tiden
vårdadt och fostradt hennes son, och sade till hialaryan,
lägg ifrån dig ditt ämne, och giv dig till ro, du skall stän-
digt ersam bo, ingen kvinna dig skall störa, så länge som
du mig tillhöras, pengar skall dig alldrig fattas, dät skall
mj. mitt åt dig skattas, och icke mer dig pengar fattas,
hialaryan slog sig nu till ro efter sitt strövsamma arbete,
han hialade alldrig mer, och pengarna förminskades
alldrig uti hans besökspeng.

172.

heltäckad 2d, Söndra 1:an

Oppst. P. G. Pettersson

Ordningsjö

112

23

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1. 1835 i Sale-
böda

3173

ANDRE TILLSTÄLLNING

Skogspåstom jagades de odensyacht. Ben. Iren Smaring
Denna yacht färdig och tomas aftons natt uti stor skola och
vid anfattning våra förfäder hade för sed att icke vi-
stas utom hus där inväntades den natten (två) påföljande
dagar förmedlades tref icke hava gus tända efter mässets
inbratt Tamarafton eller under där natten (fyra) att icke
lita bondar, mattor, eller andra dyer som tillhörde mä-
niskorna, vistat ute under bar himmel (fäm) att icke
någon av förmedlarnas medlemmar var ute på marken (sax)
att man nog tillsåg att alla dörrar även på fönster varo
ordentligt stängda såväl vid ladugårdar och andra ut-
hus som boningshus (sju) övar stalldörren hängdes två
rygar om hars uti fallande ställning (ätt) att man hade
spjällen ordentligt skjutna uti alla skarstena, att man
skrev ett hars på dörren till boningshus där maniskor be-
fann sig (tio) att icke några resande befanno sig på
vägar eller stigar till hendar för Tomas yacht framfart.

184 Kinge
Andelstad

Fillehörda - 1831 -

Imbras PG Pettersen
Ber av Sona Ankareng
född 1835 i Salaboda

113

24
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3173

MINNRE
TILLFÖRLITLIGT

alla dessa tio regler hade våra förfäder för prinsar att noga
följa, ty att komma i kontakt med odens yäktträllsmag kunde vara
med stor risk förenadt, människor som kom uti tomars väg kunde
de bli döda eller skadade, lika så dygde ty de eftersökte
shogen föddolde varelses visade sig ofta som dyg av skilda
slag, lätta yäktträllsmags uppdrag var att endast denna natt
med sina pilar förgöra alla shogsvra troll och spöken
tar var odens medhjälpare under samans lopp för att med
sina blivrande pilar de s.h. ishviggas till ihäl och för
göra det överblivna som icke odens yäktare kom att öfver-
lägga, det har talas om att man har träffat på ishviggas
uti yarden, små järnpilar, dessa billiknande föremål hade
våra förfäder var komma även ifrån, och var ishviggas
som tar sköt ned på de befintliga shogsvra och troll.

Hänvisning till det föregående insända
där jag uti mörket berättat om tomars yäktare som på-
gick under tomarsaftens natt, som förhållanden varit är.

3173

MINORE TILLFÖRLITLIGT

Äydan och jägaren

dät var en jägare som bodde långt avläst bygt inne
i skogen där han hade berett sig en godkulla uti vil-
ken han bodde alldeles ensam, dät var under dän tid
lä ike mäniskarna viste om någon elian och var
skonniga uti kristendom så väl som uti allt annat
som tillhörde uplysningens värd, mäniskarna bo-
de ännu glesst och hade ringa eller ike als någon män-
nedam om varandra, de levde i lag med skogsvä och
troll, och hade ike kännedom om eller kunde skilja
på om dät var mäniskar eller troll, eller andra skogs-
väsende som de ofta komme i kontakt med, så framt
däsa individer visade sig under mäniskans gestalt
och skapnad, och under alla förhållanden var äydan
en värelse som till alla delar uppträdde och var till
skapnaden som en naturlig kvinna, och därtill
en mycket vacker sådan, och därtill härlig och god, —

denne jägare var ute på sin jaktstråt som vanligt var
får honom, ty han tillnärde sig i huvudsak av skogens
villkor, på sin hemväg till sin jaktstuga mötte han en
fästyende vacker och ung kvinna, som bad att få
följa honom till hans stuga och stanna kvar där för
en tid, ty han hade icke någon bostad utan endast
uti vilda skogen, vad heter du? och var ifrån hem-
met du? sade jägaren för att pröva henne om han var
en naturlig kvinna eller det var ett skogsrä han
hade fram för sig, jag heter rita och kommer långt
från skogen och har icke någon bostad
jag söker mig en man, som vill vara mig gäp-
stäm och låta mig få bo under hans tak, han för-
stod att det var en äydra han hade råttat mot, det förstod
han på namnet han använde, ty en sådan varde han-
de icke använda sig av något naturligt kvinnonamn.
han kunde icke med samma bestämma om om det var

om dät var äydran eller dät var lövyräthan han hade råhatt emot. ty lövyräthan hande ju förskrapa sig till en vacker och ung kvinna. han gick nu pånya honom till sin yashula och bli hos honom, han upptäckte snart att dänna risa var en ächta halbran. "äydra" han hade fått till havinna uti sin yashula, han gick påtyande dag som vanligt uti skogen för att skutta lillebrä till sitt uppehälle. dät var för honom en turlig dag ty villkörden hos honom till mötes, så att han gick mer dän dagar än vad de båda behövde för flera dagar. så efter dät behövde han icke gå ut på jakt mer än ett par dagar i vichu, när han återkom var allt väl ordnat uti hans yashula, nu förstod han var dät var för en kvinna, dät var halbran dänna risa, dät var alltså icke någon farlig inderid han hade fått uti sin yashula. dät var en vänshaplig och god varelse hade han hört av sina fäder.

Holddran och Sjöängfrun sakar uti slagsmål.
 dänna nisa tyckte att även han skulle skaffa födoämne
 och begav sig till en närgränsande sjö för att fiska.
 Då händes jägare begav sig in i skogen för att jaga,
 det lyhades bra för nisa första och andra dagen, men
 tredje dagen mötte nisa sjöängfrun på stranden, nu
 blev nisa påbjuden till att fiska uti händes sjö, det
 ta tog icke nisa för gällt, ty han skulle fånga fisk till
 sin jägare som han var hos, och att han hade fiskat
 uti samma sjö en gång i tiden det hade han han-
 gart händes, denne jägare hade varit sjöängfruns älsk-
 ling en gång uti tiden, och för att undkänna sjöäng-
 frun hade dänne jägare tagit sin tillflykt långt
 in uti skogen för att här idka jakt till att livnära
 sig med, nu hade holddran, nisa hamnat uti omjunga
 jägarens mattegrannas, och härigenom uppstod wanstycka
 uti sjöängfrun, och dätta förorsakade en häftig strid

ANDRE TILLFÖRLITLIGT

mellan sjöångfrun, och haldran risa sam slutade med
 att risa blev sjöångfrun övertägen och kastade sjöång-
 frun uti sjön där han hade sin plats, och förkyöde han-
 ne att allting mer beträda torr mark ty det var hald-
 rans och örniga shogsvans omraden och fridlyst för sjö-
 ångfrun och örniga sjöran, män någon fisk hade
 icke haldran risa med sig hen till jägaren matteyanas
 där dagen, härmed avslutades fisket för risa, män i
 det ställe skaffade han mera villbera från där dagen
 behövde icke matteyanas mer än gå ut om yarkulan
 med sin bässa och endast förbi till harar, tyädrar, och
 orofägel samt örniga shogens villbera fram fram till
 honom, ty det var åldran risa som hade begivett sig
 in uti shogen för att jaga fram till yarkulan där
 jägaren matteyanas var uti beredskap för att endast
 skuta de de villbera han änskrade, haldran risa
 var honom trogen en följd av år framåt.

Haldraans upphovst från begjænnelsen.

Haldraans, eller Hydroans, upphovst från början var genom hars-
ning, av naturliga kvinnoar och trollgoelbar s. h. troll, då
de vaot födda kom något troll och tog barnett vid något
obekant ögonblick och far iväg it skogen med barnett
som kom att komma uti trollens lägar, där där vete
upp till sex vett alder, då dessa varelser tog sin tillflykt
på andra håll uti skogarna för att på egen hand blasa
sig, för att komma uti kontakt med någon ensam mark
av naturlig mänskligläkt för att på detta sätt bliva in-
blandad med de naturliga mänskarna och åter bliva
upptagen såsom en sådan, igenom detta haldraor som
kom att fara sig med naturliga markar, igenom denna
harsning uppstod ett vackert och kraftigt folk, som ännu
finnes en ringa grening utav, nämligen sådana ydelik-
nande mänskmar med mörk hy och bruna ögon samt
kraftig kroppbyggnad, samt med ett vett värdatt yttre.

3173

MINORE TILLFÖRLITLIGT

Halldran var icke i sig självt något skogsväsen, eller helt troll. dän var uti sin skapnad fult lik en vanlig kvinna män dock mycket vackrare, och hade förmåga uti arbete som en vanlig kvinna, och visade härlekr för män mer än en mänsklig och naturlig kvinna, män hatade bristendom, och tog till flykten då bristli nam omtalades. dätta förmädde icke halldran höra, med dätta ordett Jesus kunde man pröva och på dätta sätt göra sig förvissad om dät var halldran eller dät var en naturlig kvinna man hade träffat mot och kommit uti bekantshap med, under dän tid då mänskharna var bedriska och utan någon sevilispyan bodde man uti gashular uti skogarna och levde bland troll och skogsväsen och blev härigenom en fortplanting och bevarning såväl bland män som kvinnor, vilkett hammar att redajras under berättelsen som efter hand hammar att följa, P G Pettersson

Halldran